

Wtorek, 11 marca 2014 r.

P7_TA(2014)0206

Wykorzenie tortur na świecie

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2014 r. w sprawie wykorzenia tortur na świecie (2013/2169(INI))

(2017/C 378/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka oraz inne traktaty i instrumenty Organizacji Narodów Zjednoczonych dotyczące praw człowieka,
- uwzględniając Deklarację Narodów Zjednoczonych w sprawie ochrony wszystkich osób przed torturami oraz innym okrutnym, nieludzkim lub poniżającym traktowaniem albo karaniem przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 9 grudnia 1975 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania oraz Protokół fakultatywny do tej konwencji (OPCAT),
- uwzględniając wzorcowe reguły minimalne ONZ postępowania z więźniami oraz inne reguły wzorcowe ONZ mające powszechne zastosowanie,
- uwzględniając sprawozdania specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. tortur oraz innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania ⁽²⁾,
- uwzględniając rezolucje Zgromadzenia Ogólnego ONZ w sprawie tortur,
- uwzględniając oświadczenie Komitetu ONZ przeciwko torturom przyjęte w dniu 22 listopada 2001 r. w związku z wydarzeniami z 11 września 2001 r., zgodnie z którym zakaz tortur stanowi bezwzględny i niepodlegający odstępstwom obowiązek wynikający z prawa międzynarodowego oraz w którym wyraża się ufność, że „niezależnie od tego, jaka będzie odpowiedź państw będących stronami [konwencji] na zagrożenie międzynarodowymi atakami terrorystycznymi, odpowiedź ta musi być zgodna z zobowiązaniami przez nie podjętymi przy ratyfikacji konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur”,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie moratorium na stosowanie kary śmierci ⁽³⁾,
- uwzględniając rezolucje Zgromadzenia Ogólnego ONZ w sprawie praw dziecka, z których ostatnią jest rezolucja z dnia 20 grudnia 2012 r. ⁽⁴⁾,
- uwzględniając europejską konwencję praw człowieka, w szczególności jej art. 3, zgodnie z którym: „Nikt nie może być poddany torturom ani nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu”,
- uwzględniając Europejską konwencję o zapobieganiu torturom oraz nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu,
- uwzględniając Konwencję dotyczącą statusu uchodźców przyjętą dnia 28 lipca 1951 r. przez ONZ ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ <http://www.ohchr.org/EN/ProfessionalInterest/Pages/DeclarationTorture.aspx>

⁽²⁾ <http://www.ohchr.org/EN/Issues/Torture/SRTorture/Pages/SRTortureIndex.aspx>

⁽³⁾ (A/RES/67/176).

⁽⁴⁾ (A/RES/67/167).

⁽⁵⁾ <http://www.ohchr.org/EN/ProfessionalInterest/Pages/StatusOfRefugees.aspx>

Wtorek, 11 marca 2014 r.

- uwzględniając 23. ogólny raport Europejskiego Komitetu do spraw Zapobiegania Torturom oraz Nieludzkiemu lub Poniżającemu Traktowaniu albo Karaniu działającego przy Radzie Europy opublikowany dnia 6 listopada 2013 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając Konwencję o prawach dziecka i jej dwa protokoły fakultatywne – w sprawie handlu dziećmi, dziecięcej prostytucji i dziecięcej pornografii ⁽²⁾ oraz w sprawie angażowania dzieci w konflikty zbrojne ⁽³⁾,
- uwzględniając konwencje genewskie z 1949 r. i towarzyszące im protokoły dodatkowe ⁽⁴⁾,
- uwzględniając Międzypamerykańską konwencję w sprawie zapobiegania torturom i karania za ich stosowanie, która weszła w życie w 1997 r. ⁽⁵⁾,
- uwzględniając Statut Międzynarodowego Trybunału Karnego,
- uwzględniając Podręcznik dotyczący skutecznego badania i dokumentowania przypadków tortur i innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania (protokół stambulski) ⁽⁶⁾,
- uwzględniając art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając Strategiczne ramy UE i Plan działania dotyczące praw człowieka i demokracji ⁽⁷⁾, przyjęte przez Radę do Spraw Zagranicznych w dniu 25 czerwca 2012 r.,
- uwzględniając wytyczne w sprawie polityki UE wobec państw trzecich dotyczące tortur i innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania, zaktualizowane w 2012 r. ⁽⁸⁾,
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie kary śmierci z dnia 16 czerwca 2008 r. ⁽⁹⁾,
- uwzględniając wytyczne UE w zakresie praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając roczne sprawozdanie UE dotyczące praw człowieka i demokracji na świecie w 2012 r., przyjęte przez Radę w dniu 6 czerwca 2013 r. ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 grudnia 2012 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2011 oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie ⁽¹²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 grudnia 2012 r. w sprawie przeglądu strategii UE w dziedzinie praw człowieka ⁽¹³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 października 2013 r. w sprawie rzekomego transportu i nielegalnego przetrzymywania więźniów w krajach europejskich przez CIA ⁽¹⁴⁾,
- uwzględniając analizę z marca 2007 r. pt. „The Implementation of the EU Guidelines on torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment” ⁽¹⁵⁾,

⁽¹⁾ <http://www.cpt.coe.int/en/annual/rep-23.pdf>

⁽²⁾ <http://www.ohchr.org/EN/ProfessionalInterest/Pages/OPSCCRC.aspx>

⁽³⁾ <http://www.ohchr.org/EN/ProfessionalInterest/Pages/OPACRC.aspx>

⁽⁴⁾ <http://www.icrc.org/eng/war-and-law/treaties-customary-law/geneva-conventions/>

⁽⁵⁾ <http://www.cidh.oas.org/Basicos/English/Basic9.Torture.htm>

⁽⁶⁾ Opublikowany przez biuro Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka, Genewa <http://www.ohchr.org/Documents/Publications/training8Rev1en.pdf>.

⁽⁷⁾ Dokument Rady 11855/2012.

⁽⁸⁾ <http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cmsUpload/8590.pl08.pdf>.

⁽⁹⁾ <http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cmsUpload/10015.pl08.pdf>.

⁽¹⁰⁾ http://eeas.europa.eu/human_rights/docs/guidelines_en.pdf

⁽¹¹⁾ <http://register.consilium.europa.eu/pdf/en/13/st09/st09431.en13.pdf>

⁽¹²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0503.

⁽¹³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0504.

⁽¹⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0418.

⁽¹⁵⁾ [http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/etudes/join/2007/348584/EXPO-DROI_ET\(2007\)348584_EN.pdf](http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/etudes/join/2007/348584/EXPO-DROI_ET(2007)348584_EN.pdf).

Wtorek, 11 marca 2014 r.

- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1236/2005 z dnia 27 czerwca 2005 r. w sprawie handlu niektórymi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci, tortur lub innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 1236/2005 w sprawie handlu niektórymi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci, tortur lub innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoje zalecenie dla wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Rady i Komisji z dnia 13 czerwca 2013 r. w sprawie przeglądu organizacji i funkcjonowania ESDZ w roku 2013 ⁽³⁾,
 - uwzględniając art.48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinie Komisji Rozwoju i Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0100/2014),
- A. mając na uwadze, że chociaż bezwzględny zakaz stosowania tortur i innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania stanowi istotną normę międzynarodową, przewidzianą zarówno w konwencjach ONZ dotyczących praw człowieka, jak i w konwencjach dotyczących praw człowieka obowiązujących na szczeblu regionalnym, tortury są w dalszym ciągu stosowane na całym świecie;
- B. mając na uwadze, że w niniejszej rezolucji termin „tortury” należy rozumieć zgodnie z definicją ONZ i obejmuje on również okrutne, niehumanitarnie lub poniżające traktowanie albo karanie;
- C. mając na uwadze, że w konwencji ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz w OPCAT stworzono międzynarodowe ramy wykazujące rzeczywisty potencjał do wykorzenienia tortur, w szczególności poprzez wypracowanie niezależnych i skutecznych krajowych mechanizmów prewencji;
- D. mając na uwadze, że UE podkreśliła swoje zaangażowanie w strategiczne ramy UE dotyczące praw człowieka i będzie nadal prowadziła zdecydowaną kampanię przeciwko torturom i okrutnemu, niehumanitarnemu i poniżającemu traktowaniu;
- E. mając na uwadze, że wykorzenienie tortur, brutalnego traktowania, niehumanitarnego i poniżającego traktowania lub karania stanowi integralną część polityki UE w zakresie praw człowieka i jest ono ściśle powiązane z innymi obszarami i instrumentami działań UE;
- F. mając na uwadze, że wytyczne UE w sprawie tortur zaktualizowano w 2012 r., podczas gdy ostatnie kompleksowe publiczne podsumowanie i przegląd środków wykonawczych miały miejsce w 2008 r.;
- G. mając na uwadze, że zgodnie ze zaktualizowanymi wytycznymi państwa członkowskie, prowadząc walkę z terroryzmem, pragną w pełni wywiązywać się z międzynarodowych zobowiązań, na mocy których zakazano stosowania tortur i innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania;
- H. mając na uwadze, że tortury mogą być zarówno fizyczne, jak i psychiczne; mając na uwadze, że rośnie liczba przypadków, w których psychiatria jest wykorzystywana jako narzędzie przymusu stosowane wobec obrońców praw człowieka oraz dysydentów, którzy są umieszczani w placówkach psychiatrycznych, co ma na celu powstrzymanie ich od prowadzenia działań politycznych i na rzecz społeczności;
- I. mając na uwadze, że systemy sądownicze państw członkowskich powinny posiadać narzędzia ścigania tych dręczycieli, którzy nigdy nie zostali osądzeni, oraz mając na uwadze, że szczególną wagę należy przykładac do przypadków tortur w czasach dyktatury w Europie, ponieważ wiele takich przestępstw pozostało bezkarnych;

⁽¹⁾ Dz.U. L 200 z 30.7.2005, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 236 E z 12.8.2011, s. 107.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0278.

Wtorek, 11 marca 2014 r.

- J. mając na uwadze, że w kontekście środków walki z terroryzmem erozja bezwzględności zakazu stosowania tortur w wielu krajach wciąż stanowi problem;
- K. mając na uwadze, że podejmowanie problemu szczególnej potrzeby ochrony grup szczególnie wrażliwych, zwłaszcza dzieci, wiąże się ze znaczącymi wyzwaniami politycznymi;
- L. mając na uwadze, że organy ścigania niektórych państw stosują tortury jako preferowaną metodę przesłuchań; mając na uwadze, że tortury nie mogą stanowić akceptowalnego sposobu zwalczania przestępczości;
1. podkreśla, że na mocy prawa międzynarodowego i prawa humanitarne oraz Konwencji ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania obowiązuje całkowity zakaz tortur; podkreśla, że tortury stanowią jeden z najbardziej skrajnych przykładów łamania praw człowieka i podstawowych wolności, ich ofiarą padają miliony osób i ich rodziny, a ponadto żadne okoliczności nie uzasadniają stosowania tortur;
 2. z zadowoleniem przyjmuje włączenie trzech działań związanych z wykorzeniem tortur w Plan działania UE dotyczący praw człowieka i demokracji, podkreśla jednak potrzebę ustanowienia określonych i wymiernych wskaźników, mających na celu ocenę ich terminowego wdrażania, w partnerstwie ze społeczeństwem obywatelskim;
 3. wyraża uznanie dla tych wszystkich organizacji społeczeństwa obywatelskiego, krajowych instytucji ochrony praw człowieka, krajowych mechanizmów prewencji oraz jednostek, które wspierają dochodzenie roszczeń oraz odszkodowań dla ofiar, walczą z bezkarnością i aktywnie zapobiegają pladze tortur i brutalnego traktowania na całym świecie;
 4. zauważa, że zgodnie z konwencją w sprawie zakazu stosowania tortur termin „tortury” oznacza „każde działanie, którym jakiegokolwiek osobie umyślnie zadaje się ostry ból lub cierpienie fizyczne bądź psychiczne [...] przez funkcjonariusza państwowego lub inną osobę występującą w charakterze urzędowym lub z ich polecenia albo za wyraźną lub milczącą zgodą”; niemniej jednak uważa, że sytuacje, w których tortury oraz inne okrutne, niehumanitarnie lub poniżające traktowanie albo karanie odbywają się z udziałem podmiotów innych niż funkcjonariusze publiczni lub osoby występujące w charakterze urzędowym wymagają reakcji w postaci środków z zakresu polityki mających na celu prewencję, odpowiedzialność oraz rehabilitację;
 5. potępia utrzymującą się przewagę tortur oraz innych form brutalnego traktowania na całym świecie i ponownie wyraża bezwzględne potępienie dla takich aktów, które są i pozostaną zakazane w każdym momencie i w każdym miejscu i w związku z tym nie mogą być nigdy usprawiedliwione; zauważa, że wdrożenie wytycznych UE dotyczących tortur pozostaje niewystarczające i niespójne z oświadczeniami i zobowiązaniami UE do zajęcia się kwestią tortur jako sprawą priorytetową; wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) i państwa członkowskie do nadania nowego impulsu wdrażaniu tych wytycznych w szczególności poprzez określenie priorytetów, najlepszych praktyk i możliwości w zakresie dyplomacji publicznej, podejmowanie konsultacji z właściwymi zainteresowanymi stronami, w tym z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, a także poprzez regularne przeglądy wdrażania kwestii związanych z torturami, o których mowa w Planie działania; wzywa w związku z tym do pełnego i terminowego wdrożenia trzech działań związanych z wykorzeniem tortur objętych Planem działania;
 6. zaleca, aby w zbliżającej się rewizji Planu działania zdefiniowano bardziej ambitne i szczegółowe działania na rzecz wykorzenia tortur, takie jak bardziej skuteczne informowanie i podział obciążeń, szkolenia oraz inicjatywy podejmowane wspólnie z biurami terenowymi ONZ, z odpowiednimi sprawozdawcami specjalnymi ONZ i innymi podmiotami międzynarodowymi, takimi jak Organizacja Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE) i Rada Europy, oraz wsparcie mające na celu ustanowienie i wzmocnienie regionalnych mechanizmów zapobiegania torturom;
 7. z zadowoleniem przyjmuje aktualizację wytycznych UE dotyczących tortur, przeprowadzoną w 2012 r.; podkreśla znaczenie skutecznego i ukierunkowanego na wyniki wdrożenia tych wytycznych w połączeniu z innymi wytycznymi i inicjatywami politycznymi;
 8. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w wytycznych odzwierciedlono całościowe podejście polityczne, obejmujące promowanie odpowiednich ram ustawodawczych i sądowych na rzecz skutecznego zapobiegania torturom i zakazu ich stosowania, monitorowanie miejsc zatrzymania, starania na rzecz zapobiegania bezkarności oraz pełną i skuteczną rehabilitację ofiar tortur, któremu to podejściu towarzyszą wiarygodne, konsekwentne i spójne działania;
 9. wzywa Radę, ESDZ i Komisję do podjęcia skuteczniejszych kroków w celu dopilnowania, by Parlament i społeczeństwo obywatelskie włączono co najmniej do działań oceniających unijne wytyczne w sprawie tortur;

Wtorek, 11 marca 2014 r.

10. ponownie podkreśla kluczową rolę, jaką ośrodki rehabilitacji dla ofiar tortur, zarówno w UE, jak i poza nią, odgrywają w rozwiązywaniu nie tylko fizycznych, lecz także długoterminowych psychologicznych problemów, z jakimi borykają się ofiary tortur; z zadowoleniem przyjmuje pomoc finansową udzielaną przez UE ośrodkom rehabilitacji dla ofiar tortur na całym świecie i sugeruje, by te ośrodki przyjęły wielodyscyplinarne podejście w swej działalności opierające się zarówno na poradnictwie psychologicznym, jak i zapewnieniu dostępu do opieki medycznej oraz wsparcia społecznego i prawnego; jest przekonany, że finansowanie takich ośrodków w państwach trzecich zapewniane w ramach Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka nie powinno podlegać cięciom nawet w obliczu kryzysu finansowego i gospodarczego, ponieważ krajowe systemy opieki zdrowotnej w tych państwach często nie są w stanie odpowiednio zajmować się szczególnymi problemami ofiar tortur;

11. ubolewa nad tym, że od 2008 r. nie przeprowadzono żadnego kompleksowego publicznego podsumowania i przeglądu wytycznych oraz podkreśla potrzebę regularnej i kompleksowej oceny ich wdrażania;

12. zaleca, aby wytycznym UE towarzyszyły szczegółowe środki wykonawcze, które należy przekazać szefom misji UE i przedstawicielstwom państw członkowskich w państwach trzecich; wzywa szefów misji do ujęcia w swoich sprawozdaniach z wykonania i sprawozdaniach uzupełniających poszczególnych przypadków tortur i brutalnego traktowania;

13. podkreśla, że aby umożliwić wykorzystanie całego potencjału dostępnych instrumentów politycznych i ich synergii z projektami finansowanymi ze środków UE, unijna polityka powinna opierać się na efektywnej koordynacji inicjatyw i działań zarówno na szczeblu unijnym, jak i na poziomie państw członkowskich;

14. wzywa Komisję, ESDZ i państwa członkowskie do przeprowadzania okresowych przeglądów wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 1236/2005, w którym zakazano handlu wyposażeniem, które mogłoby być użyte do wykonywania tortur lub kary śmierci, oraz do promowania tego rozporządzenia jako realnego modelu na rzecz skutecznego egzekwowania zakazu stosowania narzędzi tortur na całym świecie;

15. przyjmuje do wiadomości niedawny wniosek Komisji w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1236/2005 w sprawie handlu niektórymi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci, tortur lub innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania (COM(2014)0001); podkreśla znaczenie zajęcia się problemem pośrednictwa, pomocy technicznej i transferu odnośnych towarów; ponawia wcześniejszy apel Parlamentu o ujęcie w rozporządzeniu generalnej „ogólnej klauzuli rezygnacji ze stosowania tortur”, która dałaby państwom członkowskim, na podstawie udzielanych wcześniej informacji, możliwość udzielania lub odmowy udzielenia zezwoleń na eksport wszelkich towarów, w przypadku których istnieje znaczące ryzyko, że mogą zostać wykorzystane do tortur, brutalnego traktowania lub wykonywania kary śmierci;

16. jest zdania, że kara śmierci stanowiąca naruszenie prawa do integralności osoby i godności osoby ludzkiej, jest niezgodna z zakazem okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania w ramach prawa międzynarodowego i wzywa ESDZ i państwa członkowskie do formalnego stwierdzenia tej niekompatybilności oraz do przyjęcia spójnej z tym stwierdzeniem polityki UE wobec kary śmierci; podkreśla konieczność przekrojowej interpretacji odpowiednich wytycznych UE dotyczących kary śmierci i tortur; uważa za godną ubolewania fizyczną i psychiczną izolację więźniów skazanych na karę śmierci oraz wywieraną na nich presję; ponownie podkreśla konieczność sporządzenia kompleksowej analizy prawnej oraz prowadzenia rozmów na szczeblu ONZ w sprawie związku między stosowaniem kary śmierci, w tym zjawiska poważnych traum psychologicznych i degradacji fizycznej związanych z przetrzymywaniem w celi śmierci, a zakazem stosowania tortur i okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania;

17. popiera natychmiastowy zakaz kamienowania; podkreśla, że jest to brutalna forma egzekucji;

18. zachęca do wznowienia działań grupy zadaniowej Rady do spraw tortur, co powinno zapewnić nową siłę napędową dla wdrażania wytycznych UE poprzez określenie priorytetów, najlepszych praktyk i możliwości w zakresie dyplomacji publicznej, podejmowanie konsultacji z właściwymi zainteresowanymi stronami i organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, a także poprzez przyczynienie się do regularnych przeglądów wdrażania kwestii związanych z torturami, wymienionych w Planie działania;

19. wyraża szczególne zaniepokojenie faktem torturowania obrońców praw człowieka, w tym działaczy społecznych, dziennikarzy, prawników zajmujących się ochroną praw człowieka oraz blogerów przetrzymywanych w więzieniach; przyznaje, że często to osoby najbardziej zaangażowane w walkę o prawa człowieka i demokrację najbardziej cierpią wskutek bezprawnego przetrzymywania, zastraszania, tortur oraz narażenia ich rodzin na niebezpieczeństwo; nalega, aby zarówno misje UE w terenie, jak i urzędnicy UE wysokiego szczebla systematycznie i spójnie podnosili tę kwestię w trakcie spotkań z partnerami w państwach trzecich, łącznie ze wskazywaniem konkretnych nazwisk obrońców praw człowieka przetrzymywanych w więzieniach;

Wtorek, 11 marca 2014 r.

20. z głębokim zaniepokojeniem zauważa istnienie tajnych ośrodków zatrzymań i stosowanie w szeregu państw praktyki zatrzymania bez prawa kontaktu oraz długotrwałego przetrzymywania w izolacji, które stanowią jedne z najbardziej niepokojących przykładów tortur i brutalnego traktowania; uważa, że te kwestie należy systematycznie podejmować w oświadczeniach i zabiegach dyplomatycznych (démarches), a także uwzględnić w wykazach poszczególnych przypadków omawianych podczas dialogu i konsultacji dotyczących praw człowieka między UE a państwami trzecimi;

21. ponownie podkreśla zaniepokojenie szeroko zakrojonymi oraz systematycznymi naruszeniami praw człowieka w Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej, w szczególności stosowaniem tortur oraz obozów pracy dla więźniów politycznych oraz repatriowanych obywateli KRLD; wzywa władze KRLD, aby ich pierwszym krokiem było umożliwienie inspekcji we wszystkich rodzajach ośrodków zatrzymań ze strony niezależnych ekspertów międzynarodowych;

22. podkreśla, że nie ma usprawiedliwienia dla żadnych wyjątków od bezwzględnego zakazu stosowania tortur oraz praktyk okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania, oraz że państwa mają obowiązek wdrożenia zabezpieczeń mających na celu zapobieganie stosowaniu tortur i brutalnego traktowania, jak również zapewnienie rozliczalności i dostępu do skutecznych działań naprawczych i odszkodowań w każdym momencie, także w kontekście bezpieczeństwa narodowego i środków antyterrorystycznych; z niepokojem przyjmuje sytuację zaistniałą w niektórych państwach, gdzie zadania policji powierzono także grupom paramilitarnym, w celu pominięcia ich międzynarodowych zobowiązań; podkreśla, że zakaz ten ma zastosowanie również do przekazywania i wykorzystywania informacji uzyskanych wskutek użycia tortur lub mogących spowodować użycie tortur; przypomina, że zakaz tortur jest normą wiążącą w ramach międzynarodowego prawa dotyczącego praw człowieka oraz międzynarodowego prawa humanitarnego, co oznacza, że obowiązuje zarówno w czasie pokoju, jak i w czasie wojny;

23. z niepokojem obserwuje stosowanie przemocy ze strony policji w niektórych krajach i uważa, że ten problem musi zająć centralne miejsce, jeśli chodzi o zwalczanie tortur i poniżającego traktowania, szczególnie biorąc pod uwagę tłumienie pokojowych demonstracji, oraz mając na uwadze, że zgodnie z międzynarodowymi definicjami przemoc tego typu kwalifikuje się co najmniej jako poniżające traktowanie, a może być wręcz uznawana za tortury;

24. z zadowoleniem przyjmuje wspólny projekt Rady Europy oraz Stowarzyszenia Zapobiegania Torturom zakładający opracowanie praktycznego przewodnika dla parlamentarzystów w sprawie wizyt w ośrodkach detencyjnych dla imigrantów;

25. wzywa do przyjęcia praktycznego przewodnika dla parlamentarzystów, dotyczącego składania wizyt w miejscach zatrzymania w kontekście regularnych wizyt delegacji Parlamentu Europejskiego w państwach trzecich; uważa, że taki przewodnik powinien zawierać konkretne porady dotyczące wizyt w ośrodkach detencyjnych i innych miejscach, gdzie mogą być przetrzymywane kobiety i dzieci, oraz powinien zapewnić zastosowanie zasady „nie czyni krzywdy” zgodnie z podręcznikiem szkoleniowym ONZ w kwestii monitorowania praw człowieka, w szczególności aby zapobiegać represjom w następstwie takich wizyt; apeluje, aby takie wizyty odbywały się w porozumieniu z delegaturą UE w danym kraju, organizacjami pozarządowymi i organizacjami działającymi w środowisku więziennym;

26. wzywa ESDZ, Grupę Roboczą ds. Praw Człowieka i inne zainteresowane podmioty do wspólnego przedsięwzięcia badania wsparcia UE na rzecz ustanawiania i funkcjonowania krajowych mechanizmów prewencji, oraz do zdefiniowania najlepszych praktyk zgodnie z założeniami Planu działania;

27. wzywa ESDZ, państwa członkowskie i Komisję, aby przyczyniły się do ustanowienia i funkcjonowania niezależnych i skutecznych krajowych mechanizmów prewencji, w szczególności poprzez profesjonalne szkolenie ich personelu;

28. wzywa Grupę Roboczą ds. Praw Człowieka, grupę zadaniową ds. tortur oraz DG do Spraw Wewnętrznych w Komisji do opracowania środków mających na celu wprowadzenie środków zapobiegających stosowaniu tortur do wszystkich działań w zakresie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości;

Podejmowanie problemu luk w ochronie, w szczególności w kwestii torturowania dzieci

29. wyraża szczególne zaniepokojenie aktami tortur i brutalnego traktowania skierowanymi przeciwko członkom grup szczególnie wrażliwych, zwłaszcza przeciwko dzieciom; wzywa UE do przedsięwzięcia politycznych, dyplomatycznych i finansowych środków na rzecz zapobiegania torturom skierowanym przeciwko dzieciom;

30. wzywa UE do podjęcia działań w zakresie różnych form naruszeń praw człowieka, których ofiarami stają się dzieci, w szczególności tych związanych z handlem dziećmi, pornografią dziecięcą, dziećmi-żołnierzami, dziećmi zatrzymanymi przez wojsko, pracą dzieci, oskarżeniami dzieci o uprawianie czarów, cyberprzemocą prowadzącą do tortur, w tym wobec dzieci przebywających w sierocińcach, ośrodkach detencyjnych i obozach dla uchodźców, oraz do wdrożenia skutecznych zabezpieczeń mających na celu ochronę dzieci tam gdzie władze są zaangażowane w jakikolwiek sposób w tortury, których ofiarami są dzieci;

Wtorek, 11 marca 2014 r.

31. przypomina, że małoletni migranci bez opieki nie powinni nigdy być odsyłani do kraju, w którym mogą stać się ofiarami tortur lub niehumanitarnego traktowania;
32. zwraca uwagę, że nadużywanie pozbawiania dzieci wolności, szczególnie w postaci zatrzymań prewencyjnych oraz zatrzymywania małoletnich migrantów, doprowadziło do przepełnienia ośrodków detencyjnych oraz do nasilenia się torturowania i brutalnego traktowania dzieci; wzywa państwa, aby zagwarantowały, że pozbawianie wolności jest stosowane wyłącznie jako rozwiązanie ostateczne, na minimalny, niezbędny okres oraz zawsze z uwzględnieniem dobra dziecka, zgodnie z powszechnie obowiązującymi standardami praw człowieka;
33. wzywa państwa, aby ich wymiary sprawiedliwości były bardziej przyjazne dzieciom, co obejmuje bezpłatne i poufne, przyjazne dzieciom mechanizmy sprawozdawcze, również w ośrodkach detencyjnych, oraz zagwarantowanie dzieciom prawa nie tylko do dochodzenia swoich praw, lecz również do zgłaszania naruszeń;
34. podkreśla konieczność zajęcia się przez UE kwestią wykorzystywania internetu przez dorosłych i dzieci do stosowania tortur psychicznych wobec dzieci i nękania za pośrednictwem mediów społecznościowych; zauważa, że pomimo istnienia programu UE „Bezpieczniejszy internet”, odpowiedź UE na zjawisko przemocy w internecie nie była odpowiednia; zwraca uwagę na niedawną serię przypadków odbierania sobie życia przez dzieci wskutek cyberprzemocy oraz dalsze istnienie stron internetowych, hostowanych w państwach członkowskich, które były bezpośrednio lub pośrednio zaangażowane w te działania; w związku z powyższym podkreśla pilną potrzebę podjęcia przez UE jasnych i stanowczych działań przeciwko cyberprzemocy oraz nękananiu w internecie oraz przeciwko stronom internetowym umożliwiającym takie zachowania;
35. zaleca, aby w oparciu o przyjazne dzieciom podejście uwzględniające aspekt kulturowy, skupić działania w zakresie polityki UE na ośrodkach rehabilitacji i wsparcia psychologicznego dla dzieci, które są ofiarami tortur;
36. zaleca, aby zgodnie z Planem działania tortury skierowane przeciwko dzieciom uwzględniono w planowanej ukierunkowanej kampanii w sprawie praw dzieci;
37. zaleca, aby ESDZ i Komisja zwracały szczególną uwagę na torturowanie i okrutne, niehumanitarne lub poniżające traktowanie artystów, dziennikarzy, obrońców praw człowieka, przywódców ruchów studenckich, pracowników służby zdrowia i osób należących do innych szczególnie narażonych na niebezpieczeństwo grup, takich jak mniejszości etniczne, językowe, religijne i inne, zwłaszcza kiedy są przetrzymywani w areszcie lub w więzieniu;
38. wzywa wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz szefów delegatur UE, aby prowadząc dialog z władzami krajów trzecich podejmowały zagadnienie różnych tortur o podłożu płciowym, które sprawiają, że dziewczęta stają się grupą szczególnie narażoną na niebezpieczeństwo, takie jak okaleczanie żeńskich narządów płciowych oraz wczesne i przymusowe małżeństwa, zgodnie ze Strategicznymi ramami oraz Planem działania;
39. wzywa ESDZ i Grupę Roboczą ds. Praw Człowieka, aby przy zbliżającej się aktualizacji wytycznych UE w sprawie tortur oraz Planu działania zwróciły szczególną uwagę na kwestię tortur wobec dzieci;
40. wyraża zaniepokojenie faktem, że to głównie kobiety stają się ofiarami tortur i specyficznego niehumanitarnego lub poniżającego traktowania (gwałty, okaleczanie narządów płciowych, sterylizacja, aborcja, przymusowa kontrola urodzeń, celowe zapłodnienie), zwłaszcza w kontekście konfliktów zbrojnych, gdy tego typu akty stosuje się jako metodę walki, nawet w stosunku do nieletnich;
41. w taki sam sposób potępia tortury, akty przemocy i nadużycia stosowane względem danych osób ze względu na ich orientację seksualną lub tożsamość płciową;
42. podkreśla w związku z tym konieczność wsparcia działalności organizacji pozarządowych zaangażowanych w zapobieganie przemocy w sytuacjach konfliktowych, a więc torturom i brutalnemu traktowaniu stosowanemu wobec ludności cywilnej w takich sytuacjach, poprzez uwrażliwienie uzbrojonych grup na konieczność przestrzegania międzynarodowych norm humanitarnych, szczególnie w zakresie przemocy ze względu na płeć;

Zwalczanie tortur w stosunkach UE z państwami trzecimi

43. wzywa ESDZ, Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Praw Człowieka (SPUE) i Grupę Roboczą ds. Praw Człowieka, aby dopilnowały, by krajowe strategie w zakresie praw człowieka zawierały cele i wskaźniki związane ze zwalczaniem tortur dla poszczególnych krajów, w tym identyfikację grup wymagających specjalnej ochrony, takich jak dzieci, kobiety, przesiedleńcy, uchodźcy i migranci oraz osoby doświadczające dyskryminacji ze względu na pochodzenie etniczne, kastę lub pochodzenie kulturowe, wyznanie lub światopogląd, orientację seksualną lub tożsamość płciową;

Wtorek, 11 marca 2014 r.

44. wzywa Unię Europejską i całą wspólnotę międzynarodową do przestrzegania zasady non-refoulement wobec osób ubiegających się o azyl do kraju, w którym mogłyby one być poddane torturom lub nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu, zdefiniowanej w Konwencji z dnia 28 lipca 1951 r. dotyczącej statusu uchodźców;
45. podkreśla, że w krajowych strategiach w zakresie praw człowieka należy określić luki w ochronie, odpowiednich interlokutorów oraz punkty wyjścia, takie jak ramy ONZ, reforma sektora bezpieczeństwa czy reforma sądownictwa, w celu zajęcia się problemami związanymi z torturami w każdym państwie;
46. zaleca, aby w ramach krajowych strategii w zakresie praw człowieka zajmowano się zasadniczymi przyczynami przemocy i brutalnego traktowania przez agencje rządowe i w miejscach prywatnych, a także aby określać w nich zapotrzebowanie na pomoc w celu zaoferowania wsparcia technicznego UE w zakresie budowania zdolności, reformy prawnej i szkoleń, aby pomóc państwom trzecim w przestrzeganiu międzynarodowych zobowiązań i norm, zwłaszcza w kontekście podpisania i ratyfikowania konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur i OPCAT i przestrzegania zawartych w nich przepisów dotyczących prewencji (w szczególności ustanowienia krajowych mechanizmów prewencji), zwalczania bezkarności oraz wspierania rehabilitacji ofiar;
47. w dalszym ciągu zaleca, aby w ramach krajowych strategii w zakresie praw człowieka przewidziano środki mające na celu wspieranie ustanawiania i funkcjonowania instytucji krajowych lub, w zasadnych przypadkach, wzmocnienie instytucji krajowych, które mogłyby skutecznie zajmować się zapobieganiem torturom oraz brutalnemu traktowaniu, w uzasadnionych przypadkach uwzględniając możliwości wsparcia finansowego i technicznego;
48. podkreśla konieczność udostępnienia przez ESDZ i delegatury UE konkretnych informacji dotyczących dostępnego wsparcia i możliwych prawnych środków zaradczych w państwach trzecich dla ofiar tortur i brutalnego traktowania;
49. wzywa ESDZ i delegatury UE do pełnego, acz dokładnie ukierunkowanego i właściwego dla poszczególnych krajów, wykorzystania instrumentów politycznych, jakimi dysponują, zgodnie z wytycznymi UE w sprawie tortur, obejmujących podawanie informacji do wiadomości publicznej, lokalne zabiegi dyplomatyczne oraz dialog i konsultacje dotyczące praw człowieka, mające na celu zwrócenie uwagi na pojedyncze przypadki, ramy ustawodawcze dotyczące zapobiegania torturom oraz ratyfikację i wdrożenie odpowiednich konwencji międzynarodowych; wzywa ESDZ i państwa członkowskie, aby dokonały podsumowania swoich wcześniejszych praktyk w prowadzeniu ukierunkowanych kampanii globalnych dotyczących konkretnych kwestii związanych z torturami;
50. wzywa delegatury UE i ambasady państw członkowskich w terenie do wdrażania zapisów zawartych w wytycznych UE dotyczących tortur oraz wzywa ESDZ i Grupę Roboczą ds. Praw Człowieka, aby regularnie monitorowały ich wdrażanie;
51. wzywa delegatury UE i ambasady państw członkowskich na świecie, aby podkreślały znaczenie Międzynarodowego Dnia Pomocy Ofiarom Tortur obchodzonego co roku 26 czerwca, organizując seminaria, wystawy i inne wydarzenia;
52. wzywa ESDZ i SPUE do systematycznego poruszania kwestii tortur i brutalnego traktowania w dialogach i konsultacjach dotyczących praw człowieka między UE a państwami trzecimi;
53. zaleca, aby kwestie dotyczące tortur znalazły się w centrum uwagi lokalnych i regionalnych forów i seminariów społeczeństwa obywatelskiego oraz aby w miarę możliwości przekształciły się one w regularne konsultacje i dialogi związane z tematyką praw człowieka;
54. wzywa UE, by w prowadzonym dialogu dotyczącym praw człowieka propagowała wdrażanie przyjętych przez ONZ wzorcowych reguł minimalnych postępowania z więźniami w celu zapewnienia poszanowania ich godności oraz praw podstawowych i gwarancji, jak również by gwarantowała rozszerzenie stosowania tych zasad do wszystkich miejsc pozbawienia wolności, w tym szpitali psychiatrycznych i komisariatów policji;
55. wzywa delegatury Unii i delegacje Parlamentu do przeprowadzania wizyt w więzieniach i innych miejscach zatrzymania, w tym również w ośrodkach detencyjnych dla nieletnich oraz w miejscach, w których mogą być przetrzymywane dzieci, i obserwacji procesów, w przypadku których istnieją przesłanki, by przypuszczać, że oskarżeni mogli podlegać torturom lub brutalnemu traktowaniu, oraz do zwrócenia się o przekazanie informacji i o wszczęcie niezależnych dochodzeń w poszczególnych przypadkach;

Wtorek, 11 marca 2014 r.

56. wzywa delegatury UE, aby zapewniły wsparcie członkom organizacji społeczeństwa obywatelskiego, którym zabrania się odbywania wizyt w więzieniach oraz obserwowania procesów;

57. wzywa ESDZ, Komisję i państwa członkowskie, aby wypełniły swoje zobowiązania podjęte w ramach Planu działania do wspierania ustanawiania i funkcjonowania niezależnych i skutecznych krajowych mechanizmów prewencji; wzywa państwa członkowskie do przeprowadzenia przeglądu i analizy, z zachowaniem staranności i przejrzystości, istniejących krajowych mechanizmów prewencji i krajowych instytucji ds. praw człowieka w UE i państwach trzecich oraz do określenia spośród nich najlepszych praktyk, z zapewnieniem uwzględnienia przez nie perspektywy praw dziecka, w celu wzmocnienia istniejących mechanizmów, wprowadzenia zmian mających na celu ich poprawę oraz promowania tych przykładów w krajach partnerskich;

58. zachęca delegatury UE, aby nakazy zatrzymania były stosowane jako ostateczność, oraz zachęca je do poszukiwania alternatywnych rozwiązań, zwłaszcza wobec osób należących do grup szczególnie narażonych na niebezpieczeństwo, takich jak kobiety, dzieci, osoby ubiegające się o azyl oraz migranci;

59. wyraża głębokie zaniepokojenie ostatnimi sprawozdaniami dotyczącymi spółek mających siedzibę w UE, dostarczających chemikaliów wykorzystywanych do wytwarzania śmiertelnych zastrzyków w USA; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje opracowanie przez niektóre europejskie przedsiębiorstwa farmaceutyczne systemu eksportu opartego na umowach oraz systemu kontrolnego, co ma na celu zagwarantowanie, że produkowany przez nie Propofol nie jest wykorzystywany do śmiertelnych zastrzyków w krajach nadal stosujących karę śmierci, w tym w Stanach Zjednoczonych;

Działania UE na wielostronnych forach i w organizacjach międzynarodowych

60. z zadowoleniem przyjmuje nieustanne wysiłki podejmowane przez UE na rzecz inicjowania i wspierania regularnego przyjmowania rezolucji Zgromadzenia Ogólnego ONZ i Rady Praw Człowieka, a także starania UE, aby kwestia ta była w zakresie ram ONZ traktowana priorytetowo; sugeruje, aby wysoka przedstawiciel/wiceprzewodnicząca i SPUE utrzymywali regularny kontakt ze specjalnym sprawozdawcą ONZ ds. tortur w celu dzielenia się informacjami istotnymi dla polityki zagranicznej UE oraz jej stosunków z państwami trzecimi; sugeruje również, aby Komisja Spraw Zagranicznych oraz Podkomisja Praw Człowieka regularnie zapraszały specjalnego sprawozdawcę ONZ ds. tortur w celu przekazywania Parlamentowi informacji w sprawie kwestii związanych z torturami w poszczególnych państwach;

61. przypomina, że na podstawie art. 7 i 8 Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego tortury stosowane systematycznie i na wielką skalę mogą stanowić zbrodnię wojenną lub zbrodnię przeciwko ludzkości; podkreśla, że zasada odpowiedzialności za ochronę nakłada na wspólnotę międzynarodową obowiązek ochrony społeczności będących ofiarami takich zbrodni i, w związku z tym, wzywa tę wspólnotę do przeglądu procesu decyzyjnego Rady Bezpieczeństwa, aby zapobiec jakiegokolwiek blokowaniu spraw, w których poruszana jest kwestia odpowiedzialności za ochronę;

62. wzywa państwa trzecie do pełnej współpracy ze specjalnym sprawozdawcą ONZ ds. tortur, Komitetem ONZ przeciwko Torturom oraz regionalnymi organami ds. zwalczania tortur, takimi jak Komitet do spraw Zapobiegania Torturom w Afryce, europejski komitet ds. zapobiegania torturom oraz sprawozdawca ds. osób pozbawionych wolności Organizacji Państw Amerykańskich (OPA); zachęca państwa członkowskie i ESDZ, aby systematycznie uwzględniały zalecenia specjalnego sprawozdawcy i innych organów dotyczące działań następczych w kontaktach z państwami trzecimi, w tym w procesie powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka;

63. wzywa ESDZ, SPUE i państwa członkowskie, aby priorytetowo traktowały aktywne promowanie ratyfikowania i wdrażania konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur i OPCAT oraz aby nasiliły wysiłki, by umożliwić ustanowienie i funkcjonowanie w państwach trzecich skutecznych i niezależnych krajowych mechanizmów prewencji;

64. wzywa ESDZ, Komisję i państwa członkowskie, aby wspierały ustanawianie i funkcjonowanie regionalnych mechanizmów zapobiegania torturom, w tym Komitetu do spraw Zapobiegania Torturom w Afryce oraz sprawozdawcy ds. osób pozbawionych wolności OPA;

65. wzywa ESDZ, SPUE i Komisję do zintensyfikowania udzielanego państwom trzecim wsparcia, umożliwiającego im skuteczne wdrażanie zaleceń właściwych organów traktatowych ONZ, w tym Komitetu przeciwko Torturom i jego Podkomitetu do spraw Zapobiegania Torturom, Komitetu Praw Dziecka i Komitetu ds. Likwidacji Dyskryminacji Kobiet;

Wtorek, 11 marca 2014 r.

66. wzywa ESDZ, aby w miarę możliwości zapewniła wsparcie techniczne na rzecz rehabilitacji ofiar tortur i ich rodzin, tak aby umożliwić im powrót do dawnego życia;
67. podkreśla znaczenie aktywnego uczestnictwa państw członkowskich we wdrażaniu zapisów Planu działania oraz w przekazywaniu ESDZ regularnych aktualizacji na temat działań przez nie podejmowanych w tym zakresie;
68. wzywa UE do ściślejszej współpracy z europejskim komitetem ds. zapobiegania torturom i z Komisarzem ds. Praw Człowieka Rady Europy;

Europejski Instrument na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka

69. z zadowoleniem przyjmuje istniejące inicjatywy i projekty w ramach Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka, w ramach których 7 % funduszy przekazano na projekty dotyczące zwalczania stosowania tortur, i podkreśla konieczność dalszego przeznaczania konkretnych funduszy na walkę z torturami i okrutnym lub poniżającym traktowaniem albo karaniem, ze szczególnym uwzględnieniem zwiększania świadomości, prewencji, zwalczania bezkarności oraz społecznej i psychologicznej rehabilitacji ofiar tortur, z priorytetowym uwzględnieniem projektów holistycznych;
70. podkreśla, że fundusze przeznaczone na projekty w ramach nadchodzącego okresu programowania powinny uwzględniać priorytety UE przedstawione w Planie działania;
71. wzywa państwa członkowskie do przedstawienia przeglądu dwustronnych programów pomocy w zakresie zapobiegania torturom oraz rehabilitacji w celu dzielenia się najlepszymi praktykami, skutecznego dzielenia obciążeń oraz budowania synergii i komplementarności z projektami Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka;

Wiarygodność, spójność i konsekwencja polityki UE

72. przypomina, że aby UE oraz jej państwa członkowskie były wiarygodne, muszą same dawać dobry przykład; w związku z tym wzywa Belgię, Finlandię, Grecję, Irlandię, Łotwę i Słowację do priorytetowego ratyfikowania OPCAT oraz do ustanowienia niezależnych, odpowiednio finansowanych i skutecznych krajowych mechanizmów prewencji, odnotowuje znaczenie komunikacji indywidualnej jako instrumentu zapobiegania torturom i brutalnemu traktowaniu oraz wzywa państwa członkowskie do zaakceptowania indywidualnej jurysdykcji zgodnie z art. 21 Konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania; wzywa sygnatariuszy Konwencji ONZ o prawach dziecka do podpisania i ratyfikowania trzeciego protokołu do tejże konwencji; wzywa także te 21 państw członkowskich, które dotychczas nie ratyfikowały Międzynarodowej konwencji w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem, do jej pilnej ratyfikacji;
73. wzywa państwa członkowskie, które nie zadeklarowały uznania jurysdykcji Komitetu przeciwko Torturom z art. 22, aby potraktowały tę sprawę priorytetowo;
74. wzywa wszystkie państwa członkowskie, w których funkcjonują krajowe mechanizmy prewencji, do zaangażowania się w konstruktywny dialog mający na celu wdrożenie zaleceń dotyczących krajowych mechanizmów prewencji, jak również do spójnego i komplementarnego wdrażania zaleceń europejskiego komitetu ds. zapobiegania torturom, Komitetu ONZ przeciwko Torturom oraz jego Podkomitetu do spraw Zapobiegania Torturom;
75. zachęca UE do wzmocnienia swojego przywiązania do uniwersalnych wartości praw człowieka i wzywa ją w związku z tym do stosowania koncepcji polityki sąsiedztwa i zasady „więcej za więcej”, tak aby zachęcić sąsiednie państwa do wprowadzania reform służących zwalczaniu tortur;
76. ubolewa z powodu bardzo ograniczonego wsparcia udzielanego przez państwa członkowskie w ramach Dobrowolnego Funduszu ONZ na rzecz Ofiar Tortur oraz specjalnego funduszu OPCAT; wzywa państwa członkowskie i Komisję do wspierania działań tych funduszy przez wnoszenie znacznego i regularnego dobrowolnego wkładu, spójnego z ich zobowiązaniami w ramach Planu działania;
77. stwierdza, że UE musi przyjąć bardziej zdecydowaną postawę i apeluje do instytucji UE i państw członkowskich o większe zaangażowanie i więcej woli politycznej na rzecz wprowadzenia moratorium na wykonywanie kary śmierci na całym świecie;

Wtorek, 11 marca 2014 r.

78. wzywa Komisję do sporządzenia planu działania w celu utworzenia mechanizmu uwzględniania w wykazach i nakładania ukierunkowanych sankcji (zakazy podróżowania, zamrażanie aktywów) na urzędników z państw trzecich (w tym również funkcjonariuszy policji, prokuratorów i sędziów) zaangażowanych w poważne naruszenia praw człowieka, takie jak tortury i okrutne, niehumanitarne lub poniżające traktowanie; podkreśla, że kryteria wpisania na listę powinny opierać się na dobrze udokumentowanych, zbieżnych i niezależnych źródłach oraz przekonujących dowodach, umożliwiających osobom objętym sankcjami korzystanie z mechanizmów dochodzenia roszczeń;

79. przypomina o zobowiązaniu wszystkich państw, w tym państw członkowskich UE, do ścisłego przestrzegania zasady non-refoulement, w ramach której państwa nie mogą przeprowadzić deportacji lub ekstradycji osoby do innej jurysdykcji, w której zachodzi ryzyko jej prześladowania; uważa, że praktyka poszukiwania zabezpieczeń dyplomatycznych od państwa przyjmującego nie zwalnia państwa wysyłającego z jego obowiązków i potępia takie praktyki, które mają na celu obejście bezwzględnego zakazu tortur i odsyłania;

80. zauważa istotną pozycję UE na forum światowym w kwestii zwalczania tortur w ścisłej współpracy z ONZ; podkreśla, że wzmocnienie zasady zerowej tolerancji dla tortur pozostaje głównym założeniem polityki i strategii UE promujących prawa człowieka i podstawowe wolności, zarówno w UE, jak i poza jej granicami; ubolewa nad faktem, że nie wszystkie państwa członkowskie w pełni przestrzegają rozporządzenia Rady (WE) nr 1236/2005, a niektóre przedsiębiorstwa z siedzibą w krajach uprzemysłowionych mogły nielegalnie sprzedawać krajom trzecim urządzenia służące do utrzymywania porządku publicznego lub do prewencji, które mogą być wykorzystywane do tortur;

81. wzywa Radę i Komisję do zakończenia przeglądu rozporządzenia Rady (WE) nr 1236/2005, z uwzględnieniem załączników do tego rozporządzenia, w celu zapewnienia jego lepszego wdrożenia, zgodnego z zaleceniami Parlamentu określonymi w rezolucji z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 1236/2005; wzywa państwa członkowskie do pełnego przestrzegania przepisów tego rozporządzenia, w szczególności zobowiązania wszystkich państw członkowskich, zgodnie z art. 13, do sporządzania w terminie rocznych sprawozdań z działalności i upubliczniania ich oraz do wymiany informacji odnośnie do decyzji dotyczących udzielania pozwoleń między państwami członkowskimi a Komisją;

Zwalczanie tortur a polityka na rzecz rozwoju

82. przypomina o konieczności ustanowienia zintegrowanej i kompleksowej strategii zwalczania tortur poprzez eliminowanie przyczyn tego zjawiska; uważa, że strategia ta powinna obejmować ogólną przejrzystość instytucjonalną oraz silniejszą wolę polityczną na szczeblu państwowym, by zwalczać przypadki brutalnego traktowania; podkreśla pilną potrzebę eliminowania ubóstwa, nierówności, dyskryminacji i przemocy przy zastosowaniu krajowych mechanizmów prewencyjnych oraz wzmocnieniu władz lokalnych i organizacji pozarządowych; podkreśla konieczność dalszego rozwijania unijnej współpracy na rzecz rozwoju oraz instrumentów wdrażania praw człowieka w celu wyeliminowania przyczyn przemocy;

83. podkreśla, że dostęp do wymiaru sprawiedliwości, zwalczanie bezkarności, bezstronne śledztwa, wzmocnienie pozycji społeczeństwa obywatelskiego i promowanie kampanii edukacyjnych przeciwko brutalnemu traktowaniu są niezbędnymi elementami zwalczania tortur;

84. podkreśla, że nie należy wykluczać zastosowania terminu „tortury”, a w związku z tym całkowitego zakazu i ścigania tych praktyk oraz karania ich, w przypadku gdy akty te są wymierzone przez nieregularne siły zbrojne, grupy plemienne, religijne lub rebelianckie;

85. przypomina o znaczeniu i specyficznym charakterze dialogu na temat praw człowieka jako części składowej dialogu politycznego na mocy art. 8 umowy o partnerstwie z Kotonu; przypomina również, że do każdego dialogu z krajem trzecim na temat praw człowieka należy włączać istotny komponent dotyczący zwalczania tortur;

86. wzywa Radę i Komisję, aby zachęcały kraje partnerskie do przyjęcia w walce z torturami oraz innym okrutnym, niehumanitarnym lub poniżającym traktowaniem podejścia skoncentrowanego na ofiarach, w ramach którego w polityce współpracy na rzecz rozwoju zwraca się szczególną uwagę na potrzeby ofiar; podkreśla, że wprowadzenie uzależnienia pomocy od spełnienia określonych warunków jest skutecznym sposobem rozwiązania problemu, lecz lepsze rezultaty mogą przynieść rozmowy i negocjacje na wysokim szczeblu, zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego, zwiększenie krajowych zdolności oraz skoncentrowanie się na zachętach.

Zwalczanie tortur a prawa kobiet

87. nalega, aby w drodze obwarowania pomocy warunkami UE zadbała, by kraje trzecie chroniły wszystkich ludzi przed torturami, a zwłaszcza kobiety i dziewczęta; wzywa Komisję do rozważenia swojej polityki pomocowej wobec krajów stosujących tortury oraz do przekierowywania środków pomocowych na cel wspierania ofiar;

Wtorek, 11 marca 2014 r.

88. z zadowoleniem przyjmuje środki przewidziane przez Komisję w komunikacie zatytułowanym „Położenie kresu okaleczaniu żeńskich narządów płciowych” (COM(2013)0833) oraz przypomina o konieczności zapewnienia spójności polityki wewnętrznej i zewnętrznej Unii w obliczu tego zjawiska; podkreśla ponadto, że konieczne jest prowadzenie przez UE stałej współpracy z krajami trzecimi w zakresie wykorzenienia praktyki okaleczania narządów płciowych kobiet; zachęca państwa członkowskie, które jeszcze tego nie uczyniły, do uznania praktyki okaleczania żeńskich narządów płciowych za niezgodną z prawem w ustawodawstwie krajowym i zapewnienia wdrożenia odnośnych przepisów;

89. wyraża zaniepokojenie egzekucjami kobiet cierpiących na zaburzenia psychiczne lub przejawiających trudności w uczeniu się;

90. potępia wszelkie formy przemocy wobec kobiet, a w szczególności zabójstwa honorowe, przemoc zakorzenioną w przekonaniach kulturowych lub religijnych, przymusowe małżeństwa, małżeństwa dzieci, zabójstwa ze względu na płeć oraz zabójstwa posagowe; potwierdza, że UE musi traktować je jako formy tortury; wzywa wszelkie zainteresowane podmioty do aktywnego podejmowania działań na rzecz zapobiegania torturom w drodze edukacji oraz kampanii informacyjnych;

91. potępia wszelkie formy torturowania kobiet związane z oskarżeniami o uprawnianie czarów stosowane w różnych krajach na świecie;

92. z zadowoleniem przyjmuje wyrażone w statucie rzymskim postępowe i nowatorskie podejście uznające przemoc na tle seksualnym i płciowym, w tym gwałt, niewolnictwo seksualne, przymusową prostytutkę, przymusową ciążę, przymusową sterylizację lub inne formy przemocy seksualnej o porównywalnej wadze, za formę tortury i jako taką za zbrodnię wojenną i zbrodnię przeciwko ludzkości; z zadowoleniem przyjmuje również realizację przez fundusz powierniczy MTK na rzecz ofiar programów służących rehabilitacji kobiet będących ofiarami tortur, zwłaszcza w sytuacjach pokonfliktowych;

93. wzywa UE do zachęcenia tych państw, które jeszcze tego nie uczyniły, do ratyfikacji i wdrożenia konwencji ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz statutu rzymskiego, a także włączenia stosownych przepisów dotyczących przemocy na tle płciowym do prawa krajowego;

94. apeluje do państw o zdecydowane potępienie tortur i przemocy wobec kobiet i dziewcząt stosowanych w trakcie konfliktów zbrojnych i sytuacjach pokonfliktowych przyznaje, że przemoc na tle seksualnym i płciowym ma wpływ na ofiary i ocalałych, krewnych, społeczności i społeczeństwa, wzywa także do zapewnienia skutecznych środków pociągania do odpowiedzialności i dochodzenia roszczeń oraz skutecznych środków odwoławczych;

95. uważa, że niezmiernie istotne jest, aby prokuratorzy i sędziowie krajowi posiadali zdolności i wiedzę fachową umożliwiającą im skuteczne ściganie i sądzenie sprawców przestępstw na tle płciowym;

96. jest zdania, że nierozdzielanie więźniów transseksualnych płci żeńskiej od więźniów płci męskiej w zakładach karnych jest okrutne, nieludzkie, poniżające i nie do przyjęcia;

97. wzywa UE, by w ramach dialogu dotyczącego praw człowieka wspierała wdrożenie przyjętych przez ONZ reguł dotyczących postępowania z kobietami skazanymi na karę pozbawienia wolności i środków nieizolacyjnych dla przestępców płci żeńskiej (reguły z Bangkoku) w celu wzmocnienia międzynarodowych norm postępowania z kobietami skazanymi na karę pozbawienia wolności, obejmujących kwestie dotyczące ich zdrowia, uwrażliwienia na problematykę płci i opieki nad dziećmi.

o

o o

98. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Specjalnemu Przedstawicielowi UE ds. Praw Człowieka, rządów państw członkowskich, wysokiej komisarz Narodów Zjednoczonych ds. praw człowieka oraz specjalnemu sprawozdawcy ONZ ds. tortur.
